

TAİF DUASI - AHMET TAŞGETİREN

Taif Duası” bir dinin mübelliğinin en zor şartlarda, belki bir tıkanma anında bile ana misyonundan kopamayacağı gerçeğini sergileyen bir tarih notu... Bir siyer-i Muhamedi harikası...

Hatırlayalım:

Mekke’de Muhammed Mustafa’nın (s.a.) hüzün senesi... En yakınları irtihal-i dar-ı beka eylemiş... Sevgili eşi Hatice, en zor günlerinde sırtını dayadığı amcası göçmüŝ.

Baskılar artmış, Mekke daralmış...

Taif Mekke’ye iki günlük mesafede bir yerleşim merkezi... Oraya gitse, acaba bir nefes alma imkanı bulabilir mi? Mukaddes emaneti taşıyacağı bir yürek çıkar mı karşısına?

Taif...Eşrafın kapısı çalınıyor. Bir yürek aranıyor...

Yok... Üstelik alay var, aşağılama var, hatta öfke var...

Sonra ayak takımını örgütleyip O güzeller güzelinin üstüne sürme var...

Yollarda taş sağnağı...

Nerene savunacaksın... Baş, göz, beden... Bir Peygamber kan revan içinde kalıyor. “Ayakkabıları kanla dolmuştu” diye yazıyor tarih kitapları...

Zulmün, barbarlığın, acımasızlığın uç noktası...

Şu dua o ana ait:

“Allahım,

Güçsüz ve çaresiz kaldığımı, halk nazarında hor görüldüğümü ancak sana arz ve şikayet ederim.

Ey merhametlilerin merhametlisi, her kesin zayıf görüp de dalına bindiği, biçarelerin Rabbi Sensin. Sensin Rabbim benim. Beni kime bıraktın! Huysuz ve yüzsüz yabancıya mı, yoksa bu işimde bana hakim olacak düşmana mı?

Allahım!

Eğer bana karşı gazaplı değilsen, çektiğim mihnetlere, belalara hiç aldırım. Fakat senin esirgeyciliğın bunları göstermeyecek kadar geniştir.

Allahım, gazabına uğramaktan, rahmetinden uzak kalmaktan, karanlıkları aydınlatan, dünya ve ahireti salâha kavuşturan ilâhi nuruna sığınırım. Rızanı dilerim. Sana iltica ederim. Bütün kuvet, her kudret ancak Sendendir, Ya Rabbi!”

Bu duayı yaptı...

Bir bağ evine sığınmıştı.

O gün bir başka şey daha oldu. Onu Hazreti Aişe'den dinleyelim:

Bir gün "Uhud savaşından daha fazla daraldığın gün oldu mu?" diye soruyor Allah Rasûlune... Uhud, varoluş – yokoluş berzahı gibi bir ortam... Allah Rasulü'nün yaralandığı bir ortam... İslam'ın dağ gibi yiğitlerinin, Rasulullah'ın amcası Hamza gibi, Medine'ye İslâm nurunu taşıyan Mus'ab gibi yıldızların söndüğü bir ortam... Acaba ondan zoru yaşanmış mıydı?

Allah Rasulü işte bu Taif darlığını hatırlıyor:

- Kureys'ten gördüğüm baskı üzerine Taif'e gitmiş, korunmamı İbnu Abdi Yalil'e teklif etmiştim. Yanaşmadı. Ben de kederli ve elemli bir halde Mekke'ye dönmüştüm. İşte bu dönüş esnasında "Karn-ı Sealib" mevkiine gelince, başımı kaldırıp gök yüzüne baktım. Bir bulutun beni gölgelendirdiğini gördüm. Buluta dikkatlice baktığımda içinde Cebrail'in bulunduğunu farkettim. Cebrail bana:

"Ya Muhammed, Allah, kavminin dediklerini işitti. Seni korumaktan çekindiklerini gördü. Allah sana şu dağlar meleğini gönderdi, emrindedir. Kavmin hakkında ne yapılmasını dilerse, emredebilirsin." dedi.

Bunun üzerine dağlar meleği seslenip bana selam verdi ve sonra:

-Ya Muhammed, Cebrail doğru söyledi. Ne emredersen yerine getirmeye hazırım ben. Eğer Ebu kubey's ve Kaynakan denilen şu iki yalçın dağın Mekkeliler üzerine çökerek birbirine kavuşmasını (ve müşrikleri topluca yok etmesini) dilerse (onu da emret), dedi.

Ben şöyle cevap verdim:

-(Hayır bunu istemem.) Ben Allah'ın, bu müşriklerin soyundan yalnızca Allah'a ibadet eden ve O'na hiçbir şeyi eş - ortak koşmayan tevhide gönül vermiş (muvahhid) bir nesil getirmesini dilerim. (Buhari, Bed'ül halk, 7 – Prof. Dr. İsmail Lütfi Çakan'ın Peygamberler ve Tevhid Mücadelesi isimli kitabından naklen, c. 3, s. 182)

Uhud'dan daha zorlu bir gün ve o günün Peygamber lisanına yansıyan duası...

"Kahrolsunlar" değil, "kendileri tevhide buluşup kurtulmasa bile nesilleri kurtulsun!"

İslam'ın insanla buluşma cehdinde, yani tebliğde Peygamber tavrı bu. Sünnetin hayatın her safhasını kuşatan rahmet boyutunda temel çizgi bu...

Bir temel çizgi, arızı bir tercih değil. Çünkü böyle zor zamanların tercihi, eğer insanın nefisine bırakırsanız sadece öfke, intikam ve boğazlaşma olur... "Ne olursa olsun" dedirtir nefis böyle zamanlarda insana...

Bundan ancak, nefsinin bir ebedi misyonunun çerçevesinde terbiye edenler – terbiye edilenler korunur. Peygamber odur, Hazreti Muhammed –sallallahü aleyhi ve sellem- o ebedi misyonunun bayrak taşıyıcısıdır.

Bu ebedi misyonu yürek kıvamına haline getirenlerdir ki, nefsi sedlere, onun ortaya çıkaracağı her türlü dirence, karşı koymaya, hatta gaddarlaşılmaya rağmen, insana ulaşmanın zarureti bilir, idrak eder ve ona göre kişilik kuşanır.

Onun için “kahır” yerine “kurtuluş” dilemek arzı, sun’i bir davranış değildir. Misyonun en zaruri gereğidir.

Misyon, İslâm’ı insanla – insanı İslâm’la buluşturmaktır. Misyon, insanın Rabini - Yaratıcısını tanımasına rehberlik etmektir. Onun için insan yaşamalı ki hep fırsatı olsun Rabbi ile buluşmak için, Yaratan’ını tanımak için. Çünkü “doğan her gün insan için bir ümit demektir” misyonu idrak hedefinde...

Allah’ın insanoğluna İslâm’ı temel hayat çerçevesi olarak göndermesinin özünde de kahır değil kurtuluş ve rahmet vardır. Bütün Peygamberler İslâm’la gelmişler... Son Peygamber’le gelen Kitab-ı Kerim, önce geçen bütün ilâhi mesajlara sahip çıkmış...

İslâm, Yaratıcı’nın insanoğluna verdiği yol haritası olmuş... Yaratıcı insan için İslâm’ı seçmiş...

Kitab-ı Kerim’in bildirdiğine göre melekler Yaratıcı’ya “Yeryüzünde fesad çıkaracak ve kan-lar dökülecek bir varlık mı yaratacaksın?” diye soruyorlar... (Bakara, 30)

Allah “Siz bilmezsiniz, ben bilirim” diyor meleklerle insanı yaratırken... İnsana “din” diye bir yol haritası veriyor.

İnsanın içinde bulunan “kan dökücülük – fesad çıkarıcılık” potansiyelini, kendi haline bırakmıyor.

Ayrıca o potansiyellere gün yüzüne çıkma imkanı verecek, besleyecek bir yol haritası değil Yaratıcı’nın verdiği... Din o değil.

Eğer hiç yol haritası verilmeseydi olmazdı, başıboş bırakılması anlamına gelirdi bu, insanın, eğer insanın kan dökücülüğünü özendiren, hatta belki sadece serbest bırakan bir yol haritası verseydi, yeryüzü mezbahaya dönerdi.

Oysa Yaratıcı hem “din” veriyor hem de “İslâm” gibi bir din veriyor yol haritası olarak.... “Topluca silm iklimine girin” (Bakara, 208) çağrısını yapıyor. “İslâm’dan başka din - yol haritası aramayın” (Al-i İmran, 85) diyor.

İslâm: silm, selm kökünden gelen bir kelime. Kelimenin bütün anlamlarında barış, güven, huzur, selâmet muhtevası var. “İslâm ol, kurtul” diyor Peygamber aleyhisselam, taa Bizans Kralına yazdığı mektupta...

O bir rahmet peygamberi...

“Alemlere rahmet...” Sadece Mekke’ye, Arap toplumuna değil... Ulaştığı yere “rahmet” taşımakla donatılmış onun yüreği...

İnsanına her işe başlarken “Rahman ve Rahim olan Allah’ın adıyla” başlamayı öğretiyor. O’nun bütün misyonu, insanı İslâm’la, yani barışla, güvenle, sulh, selamete buluşturmak...

İnsanı yokettiğinde hiçbir şeyle buluşturmanın mümkün olmadığı açık olduğu için, yoketmenin O’nun misyonu ile alâkası yok.

O diriltmek üzere gelmiş...

“Allah ve Rasulü, sizi, size hayat verecek şeye çağırdığında o çağrıya uyun...” (Enfal, 24) diyor O’nun Kitabı... Çağrı “diriltici” bir çağrı... “Ey Ali, senin elinle bir kimsenin İslâm’la buluşması senin için dünyanın her türlü zenginliğinden daha değerlidir” diyor Hazreti Ali’ye... Bir insanın “İslâm’la buluşması”, bir “sayı çoğalması, tebaa büyümesi” demek değil O’na göre... O, asla bununla ilgili değil. O dünya iktidarı peşinde değil. “Dünya ile ilişkisini bir ağaç altında gölgelenip giden insanın hali”ne benzeten bir insanın, dünya hesabı olur mu? “İslâm’la buluşmak” insan için, yaratılış gayesiyle buluşmak demek. Gerçekten insan olmak demek. “Kan dökücü ve fesad çıkarıcı” eğilimleri terbiye edip, Yaratıcı’nın “halifem” diye onur - izzet bahşettiği bir varlık haline dönüşmek demek.

İslâm, insanlar olarak bir arada yaşamanın gerektireceği en sert cezalarda bile “hayat” arar, ölüm, yokedicilik değil. En uç cezalar bile sulhla, selamete, barışla, hayatla bir ilişkisi varsa anlamlıdır, insanın kan dökücülük damarını besleyenler İslâm’ın ceza hukukunun dışındadır.

Cihad, bir kan dökücülük tatmini değildir, asla, bir iktidar alanı genişlemesi, İstanbul Fatihî Muhammed Han’ın unutulmaz ifadesiyle “Kuru kavga ve cihangirlik davası” değildir. Çünkü bu “dünya iktidarını bile Allah’a kulluk için vesile addeden” (Hacc, 41) İslâm’ın ruhuna aykırı olurdu.

Onun için kızgın savaş ortamında bile insanlara İslâm’la buluşma fırsatı verilmesi öngörülmüş, savaşçıların bu hassasiyeti unutmamaları tenbihlenmiş, bunda gaflet edilip, “İlâlahe illallah” diyen bir insanın öldürülmesi en büyük Peygamberi muahezeyi mucip olmuştur.

Onun için, İslâm güçsüz zamanlarda barış, güven isteyip, güçlü zamanlarında zorbalasmaya izin veren bir disiplin değildir. İslâm bütün zamanlarda, bütün yer yüzünde ve bütün insanlara sulh, barış, güven getirmeyi amaçlar.

Çünkü İslâm, Yaratıcı’nın insan ve evrenle ilgili iradesinin bir boyutudur.

Ve Yaratıcı yer yüzünü fitne - fesad ortamı olsun diye değil, İslâm’ın evrensel barışına tanık olsun diye var kılmıştır. “En güzel davranış” (Mülk, 2) sınavına sokuyor Yaratıcı insanı, hem de neredeyse bir hayat misyonu çerçevesinde...

Taif duasını bir kere de böyle okumak var Müslüman için, başkaları için...

İslâm'ın hayat bahşedici misyonunun hayat bulması için Müslüman'ın İslâm'ı bu hüviyetiyle içselleştirmesi gerektiği açık. Her anlamda damarınıza basıldığı –mazlumiyetin tüm İslâm dünyasını kasıp kavurduğu- bir zamanda, insan için dua edebilmek, onun Yaratıcı ile irtibatını yenilemesi için yakarmak, bu, kolay kazanılacak bir iç disiplini anlamına gelmiyor... Öfkeleri yenebilmek, gayzları, kinleri yutabilmek, ve tüm duvarları aşırp dua edebilmek...

“En mazlum” zamanlarda Hazreti Peygamber'in “en mazlum” zamanındaki bu sünnetini hayat disiplini yapabilmek...

Müslüman olmak bazan çok sade, suyun akışı kadar kolay, bazan çok çetin bir kalbi disiplin demek... (Mazlumiyeti tevhid duası ile aşmayı başarabilenlere Mirac ikram ediliyor, unutmamak lazım. Mirac Taif daralmasının tesellisidir.)

Ve İslam dışından İslam'ı doğru okuyabilmek için onun Peygamberi (s.a.)'nin “Taif duası”ndaki insanı sınırsız kuşatan kalbi vüs'atini derinliğini, enginliğini- anlamak...

Allah Rasulü'nün Taif'i aşan “Rabbim, tevhidle buluştur” duası tüm nesilleri içine alıyor: Kahır duygularından kurtulup O'nun duasına amin diyebildiğimiz takdirde neden bize de Mirac yücelişleri armağan edilmesin...

(Ahmed Taşgetiren, Altınoluk Dergisi Yıl: 2004 - Ay: Ocak Sayı: 215 - Sayfa: 3)